

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 78/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, IČO 47 231 785, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, proti postupu Okresného súdu Košice I v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 78/2013 a po vrátení veci z dovolacieho súdu pod sp. zn. 5 T 8/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice I v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 78/2013 a po vrátení veci z dovolacieho súdu vedenom pod sp. zn. 5 T 8/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 8/2022 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Košice I **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Košice I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnenmu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a jeho argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. apríla 2022, čiastočne prijatou na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 78/2023 zo 14. februára 2023

domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 78/2013, ktoré je po vrátení veci z dovolacieho súdu vedené pod sp. zn. 5 T 8/2022. Navrhuje uložiť okresnému súdu príkaz konať bez zbytočných prietahov, priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 8 000 eur proti každému z označených porušovateľov a náhradu trov konania.

2. Trestné stíhanie proti s'ťažovateľovi bolo začaté uznesením vyšetrovateľa zo 6. júna 2006 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Súčasne bolo s'ťažovateľovi a ďalším dvom osobám vznesené obvinenie pre tento trestný čin a pre trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Trestného zákona, a to obidva formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Obvinenie bolo neskôr rozšírené. Krajská prokuratúra v Košiciach podala na s'ťažovateľa obžalobu 5. novembra 2013. Okresný súd rozsudkom z 31. mája 2017 s'ťažovateľa oslobodil spod obžaloby, čo potvrdil Krajský súd v Košiciach [ďalej len „krajský súd“ (ktorý uznesením č. k. 8 To 10/2018 z 26. júna 2018 zamietol odvolanie prokurátora, pozn.)]. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Tdo 52/2019 z 8. júna 2021 obe rozhodnutia (v časti týkajúcej sa okrem iných aj s'ťažovateľa, pozn.) zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

3. Konanie na okresnom súde je po približne 8 a pol roku stále vedené a neukončené. Trestné stíhanie je ako celok vedené už takmer 16 rokov a stále nie je právoplatne rozhodnuté. Len prípravné konanie trvalo takmer 7 a pol roka, čo predstavuje samo osebe značný prietah. S'ťažovateľovi hrozí nepodmienečný trest odňatia slobody, trestné konanie mimoriadne vážne zasahuje do základných práv každého s'ťažovateľa. S'ťažovateľ mimoriadne citlivo vníma toto zjavne prietahmi postihnuté konanie, nevidí jeho ukončenie v dohľadnej dobe. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania boli porušené označené práva. S'ťažovateľ odkazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Perhács proti Slovenskej republike z 24. 9. 2020, kde civilné konanie trvalo 3 roky a priznaná nemajetková ujma predstavovala sumu 2 000 eur. V zmysle priznávania zadost'učinenia za prietahy teda nastal posun v prospech zvyšovania náhrad, čím sa doterajšia judikatúra ústavného súdu mala javiť ako prekonaná. S'ťažovateľ zažíva počas trvania trestnej veci strach, pocit márnivosti. Je neistý v tom, aký osud ho čaká, a nešťastný, čo mu zabraňuje sústrediť sa na vyživovanie a výchovu štyroch maloletých detí, o ktoré sa stará. Mnohokrát upadá do depresívnych stavov.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika s'ťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Podľa predsedu okresného súdu je ústavná s'ťažnosť v celom rozsahu neopodstatnená. Predmetná vec bola vrátená z dovolacieho súdu 26. júla 2021. Už 29. septembra 2021 predseda senátu vydal pokyn na pripojenie trestných spisov obžalovaných, išlo o 9 spisov z rôznych súdov. Uvedené obdobie predseda senátu využil na štúdium spisu a oboznámenie sa s rozhodnutiami súdov, predovšetkým dovolacieho súdu. Tento čas možno považovať za primeraný a nevyhnutne potrebný aj s ohľadom na čas potrebný na rozhodnutie dovolacieho súdu (od 23. augusta 2019 do 26. júla

2021) a predtým odvolacieho súdu (29. januára 2018 až 10. septembra 2018), kde sa vec aktuálne nachádza od 4. novembra 2022. Zrušujúce rozhodnutie má 39 strán a obsahuje právny názor vzťahujúci sa na dve odlišné kvalifikácie týkajúce sa šiestich obžalovaných a osemnástich skutkov.

5. Po doručení posledného vyžiadaného spisu koncom januára 2022 predseda senátu pokynom z 25. februára 2022 určil termín hlavného pojednávania na 23. marec 2022. Skorší termín neprichádzal do úvahy aj s poukazom na opatrenia proti šíreniu nákazlivej choroby. Z dôvodu neúčasti a súčasne nevykázania doručenia jedného z obžalovaných bolo toto hlavné pojednávanie odročené na 25. apríl 2022. Z rovnakého dôvodu došlo k odročeniu na 23. máj 2022, keď súd meritórne rozhodol vydaním odsudzujúceho a čiastočne oslobodzujúceho rozsudku. Sťažovateľ sa všetkých troch hlavných pojednávanií zúčastnil spolu s obhajcom. Je nepochopiteľné a neprofesionálne, že v ústavnej sťažnosti nie je zmienka o uvedených skutočnostiach, resp. že ich sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca nedoplnili do prijatia ústavnej sťažnosti. V spise sa nenachádza zmienka, že by zástupca sťažovateľa požiadal o nazretie do spisu. Samotným postupom okresného súdu už v čase podania ústavnej sťažnosti nedochádzalo a ďalej ani nedochádza k namietanému porušovaniu práva sťažovateľa. Sťažnosť navrhuje predseda okresného súdu odmietnuť.

II.2. Replika sťažovateľa:

6. K vyjadreniu okresného súdu sa sťažovateľ v poskytnutej lehote nevyjadril.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Súdne konanie je potrebné viesť rýchlo, účelne a bez prietáhov. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v každom súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (I. ÚS 96/2019). Nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Okresný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, aby smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal v predmetnej veci počas konania na prvom stupni, ale aj v čase, keď okresný súd pripravoval vec na predloženie inštančne nadriadeným súdom a po vrátení spisu z nich.

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka súdneho konania a 3. postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

9. Vo vzťahu k prvému kritériu ústavný súd zistil, že predmetom napadnutého trestného konania je rozhodovanie o obžalobe z viacerých (18) skutkov obžalovaného, ako aj ďalších 5

spoluobvinených. Vzhľadom na právnu kvalifikáciu (sprenevera, skrátenie dane a poisťného) ide o štandardnú agendu súdov. V konkrétnostiach tohto prípadu po právnej stránke ústavný súd nezaznamenal prvok zložitosti. Po skutkovej stránke ústavný súd zistil prvky zložitosti, ako naznačoval okresný súd na svoju obranu, z dôvodu počtu obžalovaných a stíhaných skutkov. S tým je spojené väčšie množstvo dôkazných prostriedkov, potreba zabezpečiť účasť viacerých osôb súčasne. Spis mal v čase podania obžaloby viac ako 5200 strán. Prokurátor v obžalobe navrhol vypočítať 6 poškodených, 5 svedkov, 2 znalkyne, zvyšné výpovede (21) a listiny (71 položiek) žiadal prečítať. Po vrátení veci z dovolacieho súdu sa zložitost' veci čiastočne zmenšila vzhľadom na rozsudok o oslobodení obžalovaného Boboka spod obžaloby právoplatný v júni 2018.

10. Právoplatné rozhodnutie o obžalobe nepochybne subjektívne malo význam. Vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach (II. ÚS 32/03).

11. Pokiaľ ide o kritérium správania sťažovateľa, ústavný súd podľa obsahu súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k okresnému súdu nespôsobil žiadne výrazné predĺženie konania. Sťažovateľ síce podľa zistenia ústavného súdu dal čiastočne dôvod na odročenie pojednávania nariadeného na 10. február 2016. Súd ho dodatočne vyzýval na vyjadrenie k odvolaniu prokuratúry proti rozsudku z 31. mája 2017. Inak sťažovateľ dodržiaval súdom určené lehoty. Zúčastňoval sa hlavného pojednávania, resp. svoju neúčasť ospravedlňoval a súhlasil s jeho vykonaním v jeho neprítomnosti. V spise sa nenachádza žiaden dôkaz o tom, že by žiadal súd o urýchlenie napadnutého konania, čo však nemôže ospravedlniť nečinnosť či neefektívny postup súdu.

12. V súvislosti s hodnotením samotného postupu všeobecného súdu ako tretieho kritéria ústavný súd poukazuje na obsah súdneho spisu, ktorý v zásade potvrdzuje priebeh konania opísaný sťažovateľom a doplnený okresným súdom. Účastníci sa na popise napadnutého konania zhodli. Ústavný súd preto vychádzal z priebehu konania ako z nespornej skutočnosti bez potreby detailnejšieho reprodukovania úkonov.

13. Ústavný súd na tomto mieste poznamenáva, že okresný súd neidentifikoval správne rozsah prieskumu ústavného súdu. Vyjadroval sa iba k svojmu postupu po vrátení veci z dovolacieho súdu. Tým si podstatne uľahčil argumentáciu pred ústavným súdom. Výrok uznesenia o prijatí veci na ďalšie konanie č. k. IV. ÚS 78/2023 zo 14. februára 2023 sa však týkal celého konania okresného súdu, nielen okresným súdom naznačeného úseku. Ústavný súd v prvom výroku uznesenia o prijatí uvádzal čiarkami oddelenú vsuvku „*po vrátení veci z dovolacieho súdu vedenom pod sp. zn. 5 T 8/2022*“ len na vysvetlenie dôvodu zmeny spisovej značky napadnutého konania, na ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nereflektoval, čo bolo bližšie ozrejmene v odôvodnení. V žiadnom prípade nemožno redukovať ústavný prieskum postupu okresného súdu na rozsah naznačovaný vo vyjadrení okresného súdu, teda že by ústavný súd preskúmaval postup iba v období po vrátení veci z dovolacieho súdu. Stále ide o to isté trestné konanie vymedzené skutkom uvedeným v obžalobe, o ktorej nebolo v čase podania ústavnej sťažnosti vo vzťahu k sťažovateľovi právoplatne rozhodnuté, preto je založená možnosť preskúmať celý doterajší postup okresného súdu.

14. V posudzovanom prípade možno primeranosť dĺžky konania v súvislosti porušením označených práv postupom okresného súdu posudzovať vzhľadom na viazanosť návrhom [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] od doručenia obžaloby

okresnému súdu 5. novembra 2013. Na úvod ústavný súd konštatuje, že od tohto momentu do podania ústavnej sťažnosti uplynulo 8 rokov, 5 mesiacov a 20 dní, pričom 2 roky, 7 mesiacov a 25 dní sa vec nachádzala na iných súdoch ako na okresnom súde na rozhodnutie o opravných prostriedkoch. Prvýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom v máji 2017 a druhýkrát v máji 2022. Doterajšie obdobie rozhodovania a súvisiaceho postupu okresného súdu okolo 6 rokov ústavný súd považuje za neprimerané na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Prvý rozsudok bol vydaný po 3 rokoch a 6 mesiacoch od podania obžaloby a druhý po viac ako 8 a pol roku vedenia konania na súdoch.

15. Ústavný súd obvykle zohľadňuje skutočnosť, že v období, keď je vec predložená odvolaciemu súdu (resp. dovolaciemu súdu) na rozhodnutie, nie je možné od konajúceho súdu vyžadovať, aby vykonával ďalšie úkony, a toto obdobie nemožno v zásade pričítať súdu prvého stupňa. Všeobecné súdy nesú zodpovednosť za právne posúdenie sporu a prípadné nedostatky ich rozhodnutí sú napravitel'né v ďalšom postupe využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak by v postupe všeobecných súdov dochádzalo k opakovanému zrušovaniu ich rozhodnutí v odvolacom alebo dovolacom konaní, mohlo by to viesť k dôvodnosti záveru o neefektívnom alebo nesústredenom postupe súdu nižšieho stupňa. Mohlo by byť potom dôvodné pričítať súdom obdobia rozhodovacej činnosti, ktoré vyústili do vydania nezákonných či vecne nesprávnych rozhodnutí. V prerokovávanej veci sa táto úvaha javí byť priliehavá vo vzťahu k postupu okresného súdu a krajského súdu, ktoré vydali rozsudok z 31. mája 2017 a uznesenie z 26. júna 2018, ktoré boli neskôr čiastočne zrušené najvyšším súdom (záver, že nebolo dokázané že skutky sa stali, nemá podľa najvyššieho súdu oporu vo vykonaných dôkazoch, pretože pri ich hodnotení sa súdy nevysporiadali so všetkými dôkazmi a s podstatnými okolnosťami). Do budúcnosti nie je vylúčené ani opätovné zrušenie rozsudku okresného súdu z 23. mája 2022 (sťažovateľ aj prokurátor podali odvolanie), čo môže zmeniť súčasný náhľad aj na efektivitu konania po vrátení veci z dovolacieho súdu.

16. Už celková dĺžka konania na okresnom súde signalizuje zbytočné prierahy. Dôvodom na takýto záver je aj sťažovateľom naznačovaná dĺžka prípravného konania, ktorá bola predmetom kritiky zo strany krajského súdu (v uznesení z 26. júna 2018 priznáva neúmernú dĺžku konania od obvinenia v rokoch 2006 až 2007 do podania obžaloby). Aj okresný súd v rozsudku z 23. mája 2022 upriamuje pozornosť na dĺžku trestného konania, z čoho vyvodzuje dôsledky pre výrok o treste.

17. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti neuvádza žiadne bližšie okolnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania na okresnom súde. Namieta celkovú dĺžku konania vrátane prípravného konania. Okresnému súdu vyčíta, že v konečnom dôsledku bol jeho prvý rozsudok zrušený dovolacím súdom. Túto okolnosť potvrdenú aj obsahom zapožičaného spisu považuje ústavný súd aj vzhľadom na v rozsudku dovolacieho súdu uvedené nedostatky vzťahujúce sa na vlastnú činnosť primárne okresného súdu (hodnotenie dôkazov) za dostatočnú na vyvodenie záveru o neprimeranosti dĺžky napadnutého konania z pohľadu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov. Obrana okresného súdu týkajúca sa postupu po vrátení veci z dovolacieho súdu nie je spôsobilá na obhájenie doterajšej dĺžky konania okresného súdu, a teda na spochybnenie tvrdení sťažovateľa o celkovej neprimeranej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd napriek stručnosti odôvodnenia ústavnej sťažnosti uvádza, že v postupe okresného súdu nenašiel dlhšie obdobia nečinnosti, ktoré by sa podpísali pod uvedenú celkovú dĺžku súdneho konania. Okresný súd realizoval množstvo procesných úkonov, uskutočnil 22 hlavných pojednávaní, z ktorých 7 bolo odročených bez prejednávania veci. Uskutočnenie

pojednávani bolo komplikované aj z dôvodu potreby zistenia pobytu a zabezpečenia účasti svedkov (██████████), resp. jedného z obžalovaných (██████████), ktorí sa nachádzali v zahraničí (okrem ██████████). Ústavný súd však zistil aj v tomto postupe viaceré menšie nedostatky z hľadiska efektivity konania a včasného reagovania na opakované nedoručovanie zásielok.

18. Aj v postupe okresného súdu po vrátení veci z dovolacieho súdu ústavný súd identifikoval nedostatky menšieho významu, ako napríklad nedostatočné urgovanie vyžiadaných spisov (október 2021 až január 2022) či pomerne veľkorysé obdobie 5 mesiacov na predloženie odvolaní proti rozsudku z mája 2022 na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Vzhľadom na dovtedajšiu dĺžku konania mal okresný súd dať väčší dôraz na rýchlosť konania.

19. Ústavný súd vzal pri posudzovaní postupu krajského súdu do úvahy aj všeobecne známu skutočnosť, že mimoriadne opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 ovplyvnili aj riadnu činnosť súdov od marca roku 2020. Napadnuté konanie do podania ústavnej sťažnosti však väčšinu doterajšej celkovej dĺžky konania prebiehalo pred nástupom týchto opatrení. Po vrátení spisu z dovolacieho súdu mohol byť ešte okresný súd obmedzený vo vykonávaní hlavného pojednávania vzhľadom na vyhlásený núdzový stav od novembra 2021 do februára 2022.

20. Zistené skutočnosti postačujú na vyvodenie konečného záveru, že okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa. Prispel svojím postupom podľa zistenia ústavného súdu k dĺžke napadnutého konania v takom rozsahu, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd vyslovil, že tieto práva sťažovateľa namietaným postupom porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

21. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

22. Ústavný súd v nadväznosti na svoje zistenia prikázal súčasnému okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože v čase vydania tohto nálezu nie je vec právoplatne skončená. Činnosť okresného súdu môže byť potrebná na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa aj po vrátení spisového materiálu z krajského súdu (doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu stranám, prípadne ďalšie predloženie spisu dovolaciemu súdu s mimoriadnym opravným prostriedkom).

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 8 000 eur, čo odôvodnil možnosťou uloženia nepodmienečného trestu, strachom, pocitom márnivosti, neistotou osudu, depresívnymi stavmi a pocitom nešťastia, čo mu zabraňuje sústrediť sa na vyživovanie a výchovu štyroch maloletých detí, o ktoré sa stará.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju

judikatúru a zásadu spravodlivosti, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ mohol dôvodne pociťovať právnu neistotu spôsobenú neúčinným postupom pôvodného okresného súdu. Do úvahy zobral tiež celkovú dĺžku konania, postoj a správanie sťažovateľa v súdnom konaní a zložitosť veci. Zohľadnené bolo aj zavinenie okresného súdu vo vzťahu k možnostiam urýchliť konanie, ako aj jeho reflektovanie na dĺžku prípravného konania v rozhodnutí o treste. Ústavný súd dospel vzhľadom na uvedené k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie v tejto veci predstavuje spolu sumu 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 493,10 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3 vyhlášky)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je vo výške 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 11,63 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Právny zástupca sťažovateľa je subjektom registrovaným pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) ako jej platiteľ, preto bola výsledná suma zvýšená o príslušnú sadzbu DPH.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu